

זוהר פרשת בהעלותך (קנא: - תוספת)

כהן שהוא מידת החסד העליון מניף את הלוי שהוא בחינת דין וגבורה ובכך ממתיק ומשקיט הדין בעולם

והניף אהרן את הלויים תנופה לפני ה'. רבי יהודה שאל לרבי אבא למה היה הכהן מניף את הלויים, אמר ליה משל למה הדבר דומה, לתינוק כשהוא בוכה וכועס, מה עושים כדי לפייסו, אמר ליה רבי יהודה מניפין אותו ומנענעים אותו כדי להשתיקו, אמר ליה רבי אבא, יהודה יהודה, דבר זה בא לידך ולא חקרת בו, הלא ישמעו אזניך מה שפיך מדבר, כך היא מדת הגבורה, כועסת ורוגזת, שכתוב (בראשית מ"ט) שמעון ולוי אחים כלי חמס מכורותיהם, וכתוב ארור אפם כי עז ועברתם כי קשתה, לפי שהם מתגברים ומתקשים באפם ועברתם לצאת לעשות דין, לכלות ולהכרית בני העולם, ואז הכהן שהוא החסד העליון מניף אותו הצד של הלויים, שהיא מדת הגבורה כדי לשכך ולהשקיט רוגזה וכעסה, וכדי שישתברו השערות מכל השתלשלותן ולא יתגברו ולא יתחזקו, כדמיון זה הוא הכהן שהניף את הלויים תנופה, בשביל להשקיט צד הגבורה שלהם, כדי שלא יתעורר הדין בעולם.

זוהר פרשת בהעלותך (קנא ע"ב)

כל מי שצריך לשבח לקב"ה בקולו - צריך שיהיה לו קול נעים לשומעים אותו, ועל זה צריכים להקפיד הלויים

זאת אשר ללויים. אמר רבי שמעון בוא וראה הלוי בן כ"ה שנים עולה למקומו ונתעטר לעבוד, וכ"ה שנה יעבוד עד שעולה למדרגה של חמשים, כשעולה למדרגה זו של חמשים שנה ולהלאה יורד מן תגבורת האש שבו, וכיון שהאש והחמימות נתקרר הרי הוא פוגם למקום ההוא שנתקשר בו, ועוד שהקול זמרה שלו אין מתקשר עמו כל כך, והקול נצרך שלא יהי פגום, אלא שנצרך להתגבר, שהרי במקום תוקף הדין הוא עומד ולא בחולשות, ולפיכך צריך שלא יפגום מקום ההוא שנתקשר בו, שהוא תוקף הדין ולא חולשות, ועל כן לא נצרך להראות חולשות כלל בכל הצדדים.

זוהר פרשת ויחי (רמט)

**מכאן למדנו, כל מי שצריך לשבח להקב"ה בקולו, צריך שיהי לו קול נעים שיומתק
לאחרים השומעים לו, ואם לאו לא יעמוד להרים קולו, בוא וראה הלויים שבאים**

מצד זה, כתוב בהו ומבן חמשים שנה יושב מצבא העבודה וגו', מה הטעם, לפי שקולו נמוך ולא יומתק לאזנים כשאר חבריו, אז מעבירים לו מצבא העבודה הזאת, מאותן חילות שלמעלה העומדים לנגן אצל העבודה הזאת ולכבד שם הקדוש כראוי לו, שיש חילות ומחנות למעלה כמו שיש חילות ומחנות אצל התחתונים, לשבח שם הקדוש ולזמר לו, ובשביל זה ישוב מצבא העבודה.

זוהר פרשת בהעלותך (קנא ע"ב)

מצוה של פסח היא לדורי דורות ולא רק לדור של יוצאי מצרים

וידבר ה' אל משה במדבר סיני וגו'. אמר רבי אבא מה הטעם שהזהירם כאן על הפסח, והרי זאת נאמר להם במצרים, אלא שאז בשנה השנית היה, שישראל חשבו שהפסח אינו נוהג אלא במצרים, וכיון שעשו אותו פעם אחת במצרים חשבו שאין נצרך יותר, בא הקב"ה והזהירם עליו, שלא יחשבו שהרי כבר עבר זמנו במצרים, ואין נצרך יותר, לפיכך נאמר **במדבר סיני בשנה השנית, לתקן להם מצוה זו לדורי דורות**, ואע"פ שהיה מזהיר להם במצרים, עתה ציוה להם פעם אחר, במקום ההוא שכל מצות התורה בו נתנו, לפיכך כתוב בשנה השנית, מהו בשנה השנית בחדש הראשון, אלא **סוד עליון הוא הן שנה והן חודש**, מה בין זה לזה, **חודש זה רמז על מדת המלכות, שנה רמז על התפארת המאיר למלכות**, וכך היה בזמן שכל מצות התורה נמסרו בו לישראל.

זוהר פרשת בהעלותך (קנב ע"א)

כל מעשה טוב למטה מעורר ועושה כנגדו תיקון למעלה

ויעשו בני ישראל את הפסח במועדו. מהו ויעשו^[1] אמר רבי יוסי הרי אמרו כל מי שמראה מעשה טוב למטה כראוי, כאילו עשה תיקון זה למעלה, שהרי בשבילו נתעורר למעלה ענין ההוא, כביכול כאילו עשה שם תיקון זה.

זוהר פרשת בהעלותך (קנב ע"ב)

אדם שמטמא מטמאין אותו מלמעלה ולכן מתרחק מהקדושה ואדם המטהר עצמו מטהרין לו כדוגמת פסח שני

איש איש כי יהיה טמא לנפש או בדרך רחוקה וגו', איש איש שני פעמים למה, אלא איש שהוא איש והוא ראוי לקבל נשמה עליונה, והוא פגום עצמו שלא תשרה עליו

¹ זיו הזוהר

השכינה, מה הטעם, בשביל שהוא הגורם, על שהיה מטמא עצמו, והיינו איש איש, איש שהי' ראוי להיות איש, כי יהיה טמא לנפש, שהוא טימא את עצמו שלא תשרה עליו קדושה העליונה, או בדרך רחוקה, זה הוא אחד מעשרה מקומות שהם מנוקדים בתורה, וכלם באים להראות איזה ענין, מהו בדרך רחוקה, לפי שהאדם כשהוא מטמא עצמו מטמאין אותו מלמעלה, וכיון שמתמאין אותו מלמעלה הרי הוא בדרך רחוקה, ממקום שהוא ומאותו הדרך שזרע ישראל דבוקים בו, והוא בדרך רחוקה נדבק, שנתרחק מלקרב לכם ולהתקשר בכם כמו שאתם נקשרים, אמר רבי יצחק והרי כתיב כי יהי' טמא לנפש או בדרך רחוקה, שנראה שני ענינים, ממשמעות שכתוב או, אמר רבי יוסי כאן קודם שטמאו אותו, כאן לאחר שטמאו אותו^[ז] ומשמע שאפילו או זה או זה לא תשרה עליו קדושה שלמעלה, ולא יעשו הפסח בזמן שישראל עושים אותו, ואם תאמר הרי בירח שני עושה פסח, אבל האמת שאם אין מתקן עצמו לא כלום אבל כיון שנטהר ותיקן עצמו, הרי לזה מועיל חודש השני לעשות בו הפסח^[ח] מכאן שכל אדם המטהר עצמו מטהרין לו, ואפשר תאמר שבמדבר העליונה יתירה עומר העושה פסח בחודש השני, אינו כן, שהרי ישראל זרע קודש שעושים הפסח בזמנו משיגים הירח והשמש ביחד^[ט] ומי שמשיג היסוד לראשונה הוא משיג כל הבנין, איזה יסוד, אל תאמר שזה יסוד העליון של צדיק העולם^[י] אלא שזהו יסוד של אבן הטובה, שעלי' כתוב (תהלים ק"ח) אבן מאסו הבנים היתה לראש פנה, והיינו האבן ששוכן עליה מי ששורה, אמר רבי יהודה ודאי שמשיג הכל אפילו בחודש השני, אבל לא כזה שעושה הפסח בזמנו, מה הטעם, זה שעושה הפסח בזמנו עולה ומשיג מלמטה למעלה, ואינו יורד, לפי שמעלין בקודש ואין מורידין, וזה שעושה לאחר זמנו, יורד בהשגתו מלמעלה למטה, לכן שוים בכל, ואינם שוים לגמרי, שזה עולה ואינו יורד, וזה יורד ואינו עולה, לפיכך מי שמקריב הפסח בזמנו שבח יותר יש לו, אשריהם ישראל שזוכין בכל, שזוכין בתורה, וכל מי שזוכה בתורה זוכה להשגת שם הקדוש, אשריהם ישראל בעולם הזה ובעולם הבא.

זיו הזוהר

עלמא דכורא לכן אמר שהעושה הפסח בזמנו בניסן הוא יכול להשיג הארת הירח והשמש שני העולמות. המקבל והמשפיע ביחד. י. כי ספירה שניה מתתא לעילא נקראת בשם יסוד שהוא הכח המעביר השפע מעלמא דכורא להמלכות. לכן יבאר שאין כאן הכונה על מדה השניה הנקראת יסוד צדיק אלא הכונה על ספירה הראשונה שמלמטה שהיא ספירת מלכות שנקראת יסוד אבן הטובה ושעל ידה משיג גם הספירה שעלי' שנקראת יסוד. משא"כ העושה פסח שני בחודש השני שבו היא ההתגלות של ספירה שניה ספירת היסוד. אף שגם הוא משיג הכל אבל אין זה דרך הטוב. משום דמעלין בקודש ואין מורידין.

ז. פירוש קודם שטמאו אותו מלמעלה נקרא רק בשם טמא לנפש. ואחר שטמאו לו מלמעלה נקרא שהוא בדרך רחוקה. ח. שלא תעלה בידו לעשות פסח שני אם לא יתקן עצמו כראוי. ט. הנה מדת מלכות עלמא דנוקבא כיון שהיא המקבלת השפע להשפיע לארץ הגשמית באמצעות השכינה נמשלת ללבנה. כיון שהלבנה היא המאור האחרון היותר נמוך וקרוב לארץ ועל דיה בא שפע הרוחניות לארץ כמש"כ גרש ירחים. וכל אור שלה היא מקבלת מהשמש. וכן עולם התפארת שהוא יותר גבוה המשפיע להמלכות נמשל לשמש. שהוא בחינת זכר משפיע. וחודש ניסן שבו נגאלו ישראל הוא זמן התגלות אור ספירת מלכות. וכיון שהאור שלה נשפע אליה על ידי התקשרותה בהתפארת

